

tra substantiam venditionis ipsius mutui, de qua est ratio. Potest etiam id declarari, quia lex illa gratis mutuandi est in favorem mutuatarii, et non debet converti in detrimentum ejus; magnum autem esset detrimentum, si emendo beneficium mutui, impediretur acquisitio pecuniæ mutuatae, et ideo valet mutatio quoad hanc partem, licet non valeat quoad aliam; ergo similiter in præsentis. Simile est aliud exemplum quod adducit Soto; nam si hæres, qui tenetur gratis pia legata implere, nolit id facere nisi pretio accepto, et ideo pauperes vel Ecclesia emant ab ipso talia legata, vere acquirunt illa, et quoad illam partem tenet contractus et largitio; ergo similiter in præsentis. Et in propria materia sunt multa exempla: nam Baptismus simoniace collatus, et ordo, validus est, licet detur contra illud: *Gratis date*. Et electio digni, prætermissa digniore, valida est, licet in modo sit contra jus naturale.

20. Præterea confirmatur, quia alias etiam simoniacus mentalis teneretur resignare beneficium sic adeptum, contra cap. ultimum de Simonia. Sequela patet, quia obligatio naturalis cadit in occulta et interna delicta, si injusta sunt, et habent eundem effectum. Item confirmatur, quia alias etiam obtineus rem spiritualem, data pecunia ad redimendam vexationem, et absque simonia ex parte sua, non consequeretur illam ex natura rei, quia alter simoniace dedit; consequens est plane absurdum; ergo. Sequela patet, quia etiam ille non dat juxta commissionem domini, et ita non utitur potestate ab illo concessa (ut illa sententia falso assumit); ideo autem hoc non sequitur, quia, licet ille male utatur potestate, illa tamen utitur; ita ergo est in præsentis. Simile argumentum fieri potest, quia si quis bona fide recipiat beneficium simoniace collatum, quia alius dedit pecuniam collatori, vel in odium alterius, vel ipso contradicente, valida est collatio, et non tenetur resignare, cap. *Nobis*, et c. *Sicut*, de Simon. Et tamen collator tunc non gratis dedit, ut constat; ergo signum est, ratione illius modi non fieri irritam collationem ex vi solius juris divini. Idem argumentum sumi potest ex electione Papæ, quæ valida est, etiamsi fiat simoniace, ut infra dicetur: non posset autem esse valida juxta contrariam sententiam, quia non gratis fit.

21. Denique incredibile est quod si quis emat grana benedicta, ut talia, vel reliquias, etc., et similia, non possit illa retinere, sed

teneatur a se abdicare, nulla enim ratione hoc fulcitur. Quia ille nullam injustitiam fecit contra commutativam, sed tantum irreverentiam rebus sacris; non enim fecit injuriam ei a quo illa emit, ut videtur per se notum, quia ille voluntarie contraxit et vendidit; imo si aliquis passus est injuriam, fuit ille qui pretium dare coactus est, ut cap. 59 dicemus. Nec etiam Deo fecit propriam injuriam, quia non invito Deo accepit (ut sic dicam) quoad acceptionem, sed solum quoad modum irreligiosum, et ideo peccatum illud revera non est contra justitiam; unde non habet unde ex natura rei ad dimissionem rei obliget. Nec etiam designari potest cui esset reddenda, quia non debetur illi qui dedit, seu primo possessori, et non est cur alteri debeatur ex aliqua lege naturali. Nec etiam est cur dimitti deberet in manibus prælati, si esset beneficium; nam si collatio simoniaca non esset valida ex natura rei, etiam resignatio simoniaca non fuisset valida, unde maneret beneficium apud renunciantem, eique esset reddendum; quod dici non potest, ut ostensum est. Contra hanc vero assertionem inducuntur aliqua jura, quibus in sequenti puncto satisfacimus, simulque ad D. Thomam respondebimus.

22. *Sequela*.—Quarto, principaliter inferitur acquisitionem beneficii ecclesiastici simoniacam ex jure ecclesiastico nullam esse, nullumque jus aut verum titulum acquirenti conferre. Sententia est Div. Thom., dict. art. 3, ad 3, ubi omnes; et in 4, dist. 15 et 25, Paludanus, et alii relati præcedenti assertionem; Medin., Codice de Restit., q. 20, ad 3. Eadem est communis juristarum, et videri potest Felinus, cap. *In nostra*, de Rescript., num. 13, et alii infra citandi. Rebuffus et Redoanus supra illam probant, quia committens simoniam in beneficio est excommunicatus; collatio autem beneficii facta excommunicato nulla est. Sed hæc ratio parum probat, quia prius fit collatio beneficii, quam incurritur excommunicatio, nam incurritur ratione talis acceptionis beneficii; ergo non annullatur collatio a tali excommunicatione. Ratio ergo propria est, quia expresse annullatur in jure, maxime in dicta Extravag. de Simonia, ubi in distinctis clausulis hæc pœnæ feruntur, et prius irritantur collationes, provisiones, electiones, etc., et postea fertur generalioribus verbis excommunicatio, tanquam quid etiam posterius. Et hanc pœnam confirmat Pius V, in sua quinta Constitutione, distincte illam explicans in dignitatibus et beneficiis. Ratio est optima, quia

merito quis punitur in eo in quo deliquit, et punitur ipso jure, quia pœna est in acquirendis, non in acquisitis, et delictum est gravissimum.

23. *An hæc pœna sit antiquioris juris canonici*.—*Sententia communis affirmans*.—Quæri vero potest an hæc pœna sit antiquioris juris canonici. In quo sententia communis affirmat. Probarique solet ex capit. 1, et capit. *Gratiam*, 1, quæstione primo, ubi fit hæc illatio: *Gratis non accepisti; ergo gratiam non accepisti; quæ videtur favere opinioni dicentium hoc esse de jure divino; sed ibi est sermo de simonia in ordine; et vel supponitur suspensio jam tunc lata ab Ecclesia, vel solum inde concluditur ordinem sic acceptum non dare gratiam et sanctitatem, ut ordines sancte administrantur. Melius probatur ex c. Si quis Episcopus, eadem, ibi: Nihil ex hac ordinatione vel promotione, quæ est per negotiationem facta, proficiat, sed sit alienus a dignitate*. Sed hæc etiam verba possent in rigore exponi de depositione, vel privatione faciendâ, ut expresse præcipitur in cap. *Presbyter*, et cap. *Erga*, eadem. At vero cap. *Si quis neque*, non videtur pati expositionem, nam in eo dicitur, quod si tali modo dignitatem acceperit, et in vita sua non sponte reliquerit, etc., in æternum peribit. Sed nihilominus non probat; tum quia videtur loqui non tantum de simoniæ vitio, sed etiam de qualibet indigna acquisitione ecclesiasticæ dignitatis; tum quia posset intelligi illum periturum, si manens ita indignus retineat dignitatem, non propter pœnam privationis, sed quia est in malo statu, cum sit indignus. Unde nisi vel indignitatem tollat, vel dignitatem relinquat, et ita impœnitens moriatur (ut dicitur in fine textus), damnabitur; tum etiam quia clare loquitur de simonia in ordine, unde ad summum probat suspensionem ipso facto propter simoniam in ordine, ut ibi Glossa exponit; quod an sit verum, supra dictum est. Adducitur etiam caput *Si quis dator*, prima, quæstione tertia, ubi de hoc simoniaco ait Gregorius: *Beneficio accepto frustratur; rationis ergo vigore cogitur, quod injuste receperit, restituere*. Sed expendenda sunt antecedentia verba: *Perpetua mulctetur damnatione*. Eodem ergo modo frustratur beneficio, et cogitur illud, vel pecuniam (ut Glossa vult) restituere. Quod vero dicitur *rationis vigore*, non ideo dicitur, quia hæc pœna ex vi solius rationis incurritur, sed quia justissima ratione imponitur.

24. *Resolutio*.—Melius probatur hæc sententia

ex cap. *Matthæus*, de Simonia, ubi clare dicitur illum, qui ingressum simoniacum habuit ad beneficium, etiam occultum, teneri etiam in conscientia consulere animæ suæ, dimittendo illud. Et licet Pontifex videatur dare consilium, cum dicit: *Consilium petisti*, non est quia non judicet id esse necessarium ad salutem, sed quia non imponit ipse novum præceptum, cum res esset occulta, sed tantum declarat obligationem, quæ in re ipsa inerat, ut ibi notat Glossa. Optime etiam probatur ex illis juribus, quæ disponunt, etiam illum, qui bona fide recepit beneficium simoniace collatum, non posse illud retinere, nisi in certis casibus, ut statim dicitur, nam illa jura clare supponunt, talem collationem irritam esse saltem ex ordinatione Ecclesiæ. Videtur ergo dicendum, in antiquioribus juribus decretorum non esse pœnam ipso facto satis expressam; tamen in Decretalibus satis clare contineri, ut sentiunt Canonistæ citatis locis, et in cap. ult. de Simonia, ex quo textu per argumentum a contrario id colligitur; nam in simonia mentali ut speciale dicitur, non oriri obligationem resignandi; ergo supponitur in reali oriri. Et ita docent ibi Abb., Anton. et alii, in c. *Quod in dubiis*, de Renunciatione. Et videri possunt Redoan., 2 p., c. 10, n. 33; Burgas, de Irregular., tit. de Simon., n. 74. Est ergo hæc pœna insinuata in antiquioribus Decretis, postea vero in Decretalibus quasi completa est; in dicta autem Extrav. expressius proposita et declarata est.

25. *Ad quid teneatur talis simoniacus?*—Ampliatur autem et declaratur hæc pœna multis modis. Primus est, quia tenetur is, qui sic beneficium accipit, ad relinquendum illud cum omnibus fructibus ab illo perceptis, vel sua culpa non perceptis, sponte et in conscientia ante omnem condemnationem, deductis expensis factis in utilitatem Ecclesiæ vel beneficii, vel in colligendis fructibus, juxta generales regulas restitutionum, ut notavit D. Thom., d. a. 6, ad 3, et dicunt omnes, et bene explicat Cassad., decis. 6, de Præben.; Navarrus, consil. 90, de Simonia. Et ratio prioris partis est clara, quia ille non acquirit jus aliud in beneficium, ut expresse dicitur in illa Extravag.; nullus autem potest retinere in conscientia rem alienam, in qua nullum habet jus; ergo. Et inde ex natura rei sequitur altera pars, quia contra justitiam est percipere fructus rei non suæ. Et præterea id est expresse declaratum in dicta Extravagan. Quocirca, licet hæc privatio seu irritatio sit de jure eccle-

siastico, tamen illa supposita, obligatio relinquendi beneficium cum omnibus suis fructibus est de jure divino naturali, quia nascitur ex naturali præcepto restituendi alienum.

26. *Declaratio traditæ doctrine. — De distributionibus. — Nisi compositio fiat, fructus restituendi sunt Ecclesiæ.* — Solum est advertendum sermonem esse de fructibus beneficii, qui sunt omnes illi qui competunt ratione tituli, licet mediante ministerio aliquo competant. Solent autem habenti beneficium provenire alia emolumenta occasione illius, ut stipendia missarum, quæ tali personæ commendantur, vel quæ extraordinarie dantur pro suffragiis; et hæc non veniunt restituenda, quia non sunt fructus beneficii, sed stipendia personalium laborum, ut bene Cassadorus et Navar. supra. Qui idem dicunt de distributionibus quotidianis, quod est probabile, et benignum, quia videtur competere ratione personalis laboris; non caret tamen scrupulo, quia non respondent illi labori utcumque, sed ut fundato tali titulo; cur enim non debentur intruso, qui sine titulo vult choro adesse, et cantare, sicut alii, et cum eadem remuneratione? Certe hoc videtur in rigore verius, maxime quia etiam distributiones suo modo inter fructus beneficii computantur, de quo alias. Addendum est, quod quia Summus Pontifex est supremus dispensator tam beneficiorum, quam fructuum, licitum est compositionem a Summo Pontifice obtinere, qua obtenta, sine surreptione et fraude tutus erit in conscientia. Si autem compositio non fiat cum Pontifice, fructus restituendi sunt Ecclesiæ beneficii, juxta commune jus, quia in illa semper manet jus ad illos. De quo Sylvest., *Restitutio*, quæst. 1; Navarrus, in cap. 17, num. 18, et Cons. 72, de Simonia, et tractatu de Spoliis, § 12, n. 4. Ubi addit, posse etiam restitui hos fructus proxime succedenti in beneficio. Sed intelligendum hoc puto, ubi fuerit consuetudo, ut fructus beneficii vacantis reserventur successoribus, alioquin successor nullum habet jus, sed Ecclesiæ, vel illi ad quem pertinerent, si vacaret beneficium, sunt reddendi. Alii dicunt ex consuetudine restitui Curie Apostolicæ, quæ servanda est, ubi de illa constiterit.

27. *Hæc pœna locum habet, tam in publica quam in occulta simonia. — Non cogitur simoniacus se prodere, cum cogatur restituere.* — Secunda ampliatio est, hanc pœnam habere locum non solum in publica simonia, sed etiam in occulta. In quo, ut Covar. supra notat, ver. *Apud veteres*, antiqui Doctores solebant dis-

inctionem constituere, sed revera immerito. Nam dicto cap. *Mattheus*, aperte loquitur de occulta simonia, et in jure nulla fit talis distinctio. Sed per novum jus Extravagantis ablatum est omne dubium, nam in ea dicitur: *Et eorum quemlibet, tam manifestum, quam occultum.* Nam, licet hæc verba sint in principio, et cadant immediate in generalem renovationem, et ampliacionem antiquarum pœnarum, tamen a fortiori cadunt in pœnas particulares in illamet lege specialiter declaratas. Denique licet nulla esset de hoc specialis declaratio, ex ipsa natura talis pœnæ sequitur intrinsece ac necessario hic effectus. Quia irritatio collationis efficaciter fit per legem, et lex est absolute ac sine distinctione irritans; ergo, sive occulte, sive publicè fiat simonia, semper collatio est irrita. Sed obligatio dimittendi et restituendi, quæ ex collatione irrita nascitur, intrinsece etiam sequitur ex natura rei, et nullitate acquisitionis; ergo ad illam nihil refert quod delictum sit occultum, magis quam publicum. Quod si quis objiciat, contra naturam esse obligare aliquem ut se prodatur, respondemus non obligari hujusmodi simoniacum ad suum delictum prodendum, nec ad infamandum, sed ad renunciandum beneficio, quod potest facere aliquo honesto colore, non declarando suum delictum, et ad restituendos fructus, quod potest facere occulte.

28. *Tertia ampliatio assertionis. — Varii interveniendi modi pro tertio. — Primus modus.* — Tertio, ampliatur assertio, ut locum habeat, non solum quando simonia commissa est ab eodem qui sic consecutus est beneficium, sed etiam si per tertium interventorem commissa sit. Quod potest contingere variis modis, scilicet, vel sciente proviso, seu providendo de beneficio, vel ignorante. Et rursus uterque modus subdistinguendus est; nam esse potest vel repugnante et contradicente electo, vel tacente et non repugnante, nec etiam positive concurrente. Primo, si alius dederit pecuniam, sciente illo cui electio vel beneficium procurabatur, et non contradicente, tunc est certum collationem esse invalidam, quia ille sciens simoniacam intentionem deberet resistere: unde non resistendo tacite consentit. Item a fortiori hoc constabit ex dicendis; nam etiam respectu ignorantis, qui nullam præmisit contradictionem, collatio est infirma, ut dicemus; ergo multo magis si scivit, et non contradixit; quia ille non fuit particeps culpæ; iste vero non potest excusari, quia tacens, et non resistens, cum posset et deberet, con-

sentire censetur. Et ita sentit Glossa, in cap. *Sicut tuis*, verb. *Præbere*; tradunt Ugolin., Burgas, et alii citati.

29. *Secundus modus. — Distinctio ad rei intelligentiam.* — Secundo, si provisor scivit simoniam quæ committebatur, et contradixit, ac declaravit se illi non consentire, dicunt aliqui illi non nocere, quominus valide consequatur beneficium. Ita sentit citata Glossa, et Burgas supra, et Ugolin., Tab. 4, cap. 6, numer. 3, et videtur posse colligi ex dicto cap. *Sicut tuis*, quatenus prius videtur supponere scientiam, ibi: *Cum hæc fieri pro extorquenda pecunia comperisses*, etc. Et postea subdit, aliud esse non consentire, aliud contradicere, et qui contradicit, non debere pati ob peccatum alterius; ergo ex mente Pontificis non obest scientia delicti, si contradicent eligendus. Contra hoc vero obstat idem textus, qui duas illas condiciones conjungit, *contra prohibitionem et voluntatem tuam, et te penitus ignorante*. Et ita videtur illas requirere, ut delictum non imputetur, nec pœna. Et ratione declaratur: nam si quis sciat simoniam esse commissam, quantumvis ipso contradicente commissa fuerit, nihilominus voluntarie suscipit beneficium per collationem quam scit simoniace fieri; ergo non consequitur valide beneficium, sicut nec obtineret executionem ordinum, si ita simoniace ordinaretur. Distinguendum ergo mihi videtur de scientia: nam potest quis scire, electorem, vel provisorum beneficii affectare pecuniam, et habere pravam intentionem; ignorare tamen quod aliquis eam dederit; et tunc si prohibitio et contradictio ejus intercedat, et postea bona fide, nesciens largitionem fuisse factam, beneficium acquirat, valide acquirit. Et hic est casus dicti cap. *Sicut tuis*. Aliter vero accidere potest, ut sciat, non obstante sua contradictione, largitionem esse factam, et ita collationem simoniace fieri; et tunc credo non excusari recipiendo beneficium a sic conferente, ut probant rationes posteriori loco factæ, quia ille revera simoniace recipit, non ignorans, sed sciens, et cooperans aliquo modo simoniæ, saltem quoad executionem ejus.

30. *Tertius modus.* — Ex his ergo constat tertio, quando ex parte recipientis beneficium non intervenit scientia delicti, et præcedit contradictio, et repugnantia ex parte ejus, quia licet non præscierit delictum, potuit illud timere vel suspicari, et ideo, quantum in ipso fuit, illi contradixit, tunc collationem esse

validam et firmam, ita ut nihil unquam possit nocere sic proviso aliorum peccatum, si ipse nunquam illi consenserit. Hæc enim est expressa definitio dicti cap. *Sicut tuis*, ubi ratio redditur, quia alias contingeret, quod unius factum, fortasse inimici, et insidias parantis alteri, ei noceret, cui penitus displiceret, et sic aliquis de fraude sua commodum reportaret. Quamvis autem in hac ratione fiat mentio inimici parantis insidias, id factum esse credendum est, ut clariori exemplo vis rationis intelligeretur: idem autem dicendum est, etiamsi mediator ille, qui pecuniam dedit, ex humano et indiscreto affectu, et amicitia id fecerit, nam ita factum fuerat in casu illius textus, ut ex narratione facti aperte colligitur in illis verbis: *Sed quidam de fratribus, te inconsulto et ignorante*. Et tamen in illo etiam casu non potuit aliorum delictum innocenti et contradicenti nocere, quia motivum aliorum odii vel amoris parum refert, quia fundamentum illius decisionis non est nisi innocentia et contradictio ex parte alterius. Quamvis quoad præsumptionem exteriorem facilius credatur non consensisse, vel repugnasse, quando pecunia datur ab inimico, quam a non inimico, vel cum datur ab extraneo, quam si detur a consanguineo; et ideo in illo textu imponuntur illa verba: *Præsertim cum nulla sit tibi consanguinitate conjunctus*; non quia id pertineat ad veritatem rei, sed ad præsumptionem.

31. Adduntur vero in illo textu hæc verba: *A qua postmodum non recessisti*, scilicet, a voluntate contradicendi, et iterum: *Nisi postea consenseris, pecuniam solvendo promissam aut reddendo solutam*. Circa quæ considerandum est, posse mutationem hanc accidere, vel ante obtentum beneficium, vel post. Quando præcedit, manifestum est per eam revocari priorem contradictionem, et præberi consensum et influxum, ac cooperationem ad simoniam, ac subinde reddere invalidam collationem, non minus quam si contradictio non præcessisset. Et propter hoc videntur addita illa verba priora: *A qua postmodum non recessisti*; et tunc constat eandem culpam et pœnam incurri. At vero quando consensus subsequitur, quærunt imprimis Glossa ibi, et Abbas, an illa sit propria simonia, necne. Et resolvunt cum Tancred. non esse, quia ille solvens pecuniam non emit beneficium, sed consentit venditioni jam factæ. Nec ibi habet locum retractio, quia prius delictum non fuit factum nomine et auctoritate consentien-

tis postea, sed absolute peractum fuit. Sed distinguendum est, nam vel ille solvit pecuniam amico, verbi gratia, qui pro se dedit, non intendens approbare factum ejus interius, vel exterius, sed solum liberali animo, ne sua causa detrimentum illud patiat; et tunc clarum est non committere simoniam, ut in simili fere dixit Navar., cons. 16, de Simonia, vel solvit quasi approbando et gratificando factum, et tunc plane involvitur vitio simoniæ, quia quoad intentionem illud habet pro objecto, et ex illa intentione imperat talem solutionem pecuniæ. Quamvis ergo non possit dici propria causa illius simoniæ, in quo sensu asseritur non habere ibi locum rati- habitationem, est tamen approbator simoniæ, quod ad malitiam illius speciei sufficit. Et ad utrumque optime induci potest cap. *Cum quis*, de Sententia excomm., numero sexto.

32. *Dubium suboritur et resolvitur.* — Tunc vero oritur optimum dubium circa pœnam illius delicti, an ille sic consentiens privetur ipso facto beneficio acquisito. In quo licet possint esse opiniones, mihi quidem videtur non incurrere talem pœnam ipso facto. Primo, argum. d. c. *Cum quis*, ubi in simili casu dicitur non incurrere pœnam excommunicationis, et ita credo neque hic incurrere. Secundo, quia ille consensus subsequens jam supponit collatione validam, ut constat, quia bona fide, et cum contradictione perseverante receptum est beneficium; ideoque non existimo, per subsequens peccatum amitti ipso jure beneficium, nec collationem fuisse dependentem ex futuro eventu, ut incipiat esse invalida, eo ipso quod peccatum committitur, quia nullum est fundamentum ad tantum rigorem præsumendum. Illa ergo verba, secundo loco posita, ad denotandam novam culpam postea commissam addita sunt, quæ in tali facto præsumitur, nisi oppositum clare probetur, ut sentit Navarrus supra. Et ideo probabile est, propter illud delictum postea commissum, posse per judicem irritari priorem electionem, aut privari illum beneficio, quia novum illud delictum tali pœna dignum est. Quod vero hæc pœna ipso facto incurratur, ex illo textu colligi non potest, tum quia proxime ante illa verba dictum fuerat: *Nihil debet tibi ad pœnam vel culpam imputari*; et postea subjungitur exceptio, *nisi postea consenseris*, etc. Unde in rigore solum concluditur tunc imputari ad culpam vel pœnam, non vero quod ad utrumque simul imputetur; tum etiam quia,

licet demus imputandum esse ad pœnam, non tamen ad eandem eodem modo incurrendam, cum delictum sit longe diversum, et status causæ et materiæ etiam variatus sit. Et hæc fuit opinio Tancredi, ut refert Glossa, in dicto c. *Sicut*, a qua ipsa non recedit. Clarius tenet Adrianus, dicto Quodlib. 9, art. 3; Panor. etiam, in dicto c. *Sicut*, in fin., solum sub distinctione dicit, quod iste tenetur dimittere beneficium, vel potest privari; D. Thomas, autem, d. q. 100, art. 6, ad 3, absolute dixit: *Non tenetur ad renunciandum, nisi postmodum pacto consenserit, solvendo quod fuit promissum.* Sed intelligendum videtur cum limitatione dicta, si per sententiam ad hoc obligetur.

33. *Ultimus modus.* — Tandem contingit ut simonia committatur, prorsus ignorante illo qui consequitur beneficium, et non contradicente, quia nullam occasionem vel suspensionem habuit ad contradicendum. Et tunc etiam distinctione utitur D. Thomas supra, quia vel illa pecunia data est in odium talis personæ, ut quando datur ab inimico, solum ad impediendum ne ille consequatur beneficium. Tunc enim ratio postulat ut Ecclesia non patiat innocentem injuste pati, ne detur occasio pessimis hominibus injuriæ inferendi innocentibus et dignis, et impediendi promotiones, alioquin rite faciendas. Quæ ratio habetur in dicto cap. *Sicut tuis*, ut supra retuli, et ita hæc pars satis in illo insinuat; et expressius habetur illa exceptio in cap. *Nobis*, eodem, quibus locis Gloss. et omnes illam admittunt. Vel pecunia illa data fuit in favorem et beneficentiam personæ provisæ, ipsa ignorante, et non contradicente: et tunc ait D. Thomas teneri provisum, statim ac fuerit de simonia conscius, relinquere beneficium, et fructus receptos restituere, his exceptis quos bona fide perceperit. Quam sententiam referunt Covar. et Navar., et non audent illi contradicere; tamen, quia in fundamento ejus non conveniunt, non satis consequenter loquuntur in aliis, ut jam dicam.

34. *An collatio simoniaca sit valida ignorantis.* — Dubitari ergo potest an collatio beneficii per simoniam facta sic ignoranti valida sit. Navar., cons. 95, de Simonia, hoc ex professo disputans, dicit non esse irritam ipso facto, sed irritandam; eumque sequitur Ugolinus, Tab. 4, cap. 7. Fundatur, quia non explicatur hæc pœna in jure, per verba quæ denotent ipso facto vel ipso jure incurrere, sed per verba de futuro, quæ solent postulare con-

demnationem. Assumptum patet ex c. *Nobis*, de Simon., ubi de hac collatione dicitur: *Est penitus reprobanda*, id est, irritanda; et in c. penul. de Electione. Idem probatur ibi: *Si contigerit reprobari*, quia non reprobat nisi quod aliquo modo subsistit, male tamen factum est. *Post liberam resignationem*, quia non resignatur nisi quod habetur. Denique in Extrav. 2, de Simon., solum irritantur collationes, præsentationes, etc., *dando, vel recipiendo* factæ, ac subinde a scientibus receptæ, non ab ignorantibus. Covarruvias etiam, in Regul. *Peccatum*, 2 part., § 8, num. 7 et 8, fatetur ex jure positivo non haberi talem irritationem ipso facto. Tamen quia credit, juxta doctrinam D. Thom., necessarium esse fieri talem collationem esse irritam ipso facto, ideo recurrit ad jus divinum, dicens talem collationem ex vi juris divini non tenere. Sed hoc jam ostensum est esse falsum in re ipsa. Unde non credimus etiam fuisse hanc intentionem D. Thomæ, sed supposuisse jus ecclesiasticum, quod adducit in argum. *Sed contra*, et in corpore reddidisse congruentem rationem illius juris, non quia per se sufficiens esset ad inducendam irritationem, nisi accessisset ecclesiasticum jus, ut iterum in fine corporis concludit, et juxta hanc mentem procedit in solutionibus argumentorum. In quibus utitur distinctionibus sumptis ex jure ecclesiastico, ut: Si ignorans contradixit, vel non contradixit; si pecuniæ largitio facta est in odium vel favorem provisæ, quæ certe non possunt in solo divino jure fundari; loquitur ergo secundum jus humanum.

35. *Qui scit collationem sibi factam fuisse simoniacam, tenetur statim se habere pro non habente.* — *Responsio.* — *Refutatur.* — Dico ergo collationem factam sic ignoranti esse ipso facto nullam, et consequenter habere hoc ex jure positivo. Ita sentiunt, mea sententia, reliqui Theologi cum D. Thoma, et sumitur etiam ex Canonistis super jura citata, quæ nunc amplius ponderabimus, præsertim ex Abb., in c. penul., de Elect.; Cassador. et Ludov. Gomez, apud Navar. supra. Probatur ergo assertio ex tribus effectibus ab omnibus receptis. Primus est, quia iste ignorans, cum primum sciverit vitium suæ collationis, tenetur in conscientia statim relinquere beneficium, nulla expectata condemnatione, vel sententia, seu ad superiorem legitimum recurrere, ut de medio provideat. Hoc docet D. Thomas clare; sequuntur Cajetanus., Sot. et alii; et Covar. non audet negare, nec Navar., qui

expresse hoc docet cons. 97, de Sim., in principio; et idem sensit in cons. 95. Fatetur etiam Ugolin., d. c. 7, § 1, et colligitur clare ex c. *Ex insinuatione*, de Simon., ubi id notant Gloss., verb. *Resignasti*; Abb. et alii; et expresse ex d. c. *Sicut tuis*, sic dicente: *Quamvis secundum sacrorum canonum instituta etiam parvuli, qui cupiditate parentum ecclesiis per pecuniam sunt adepti, eas dimittere teneantur.* Et habetur in capit. *Quicumque*, 1, quæst. 5, ibi: *Postquam illas omnino dimiserint.* Tenentur ergo eas dimittere in conscientia, etiamsi non cogantur exterius. Hic autem effectus non aliunde provenit, nisi quia rem alienam, invito domino, retinere non possunt, ut etiam Navar. et Ugolin. expresse fatentur; ergo beneficia sic accepta non fiunt recipientis, quia non sunt sua, sed aliena; ideo enim tenetur ea dimittere; ergo collatio fuit nulla; tunc enim dicitur nulla, quando per eam non fit beneficium recipientis. Quæ ratio videtur mihi demonstratio moralis. Nam si quis dicat beneficia fuisse vere sic possidentis, quandiu duravit ignorantia, statim vero ac cognovit vitium, amisisse illa (quod insinuare videtur Navar., d. cons. 95, n. 3, verb. *Tertio*, in ultimis ejus verbis), hoc profecto nulla probabilitate dicitur; tum quia multo difficilius privatur quis beneficio semel obtento valide, et quod vere fuit suum, quam impediatur ejus acquisitio; tum etiam quia nullum est jus declarans magis illam nullitatem ab illo tempore, quam antea; tum etiam quia nova scientia non attulit per se majorem culpam, vel rationem privationis beneficii, quam antea fuisset, sed ostendit defectum qui inerat, et obligationem quæ ignorabatur. Nec enim dici potest, interveniente scientia, illum fieri dignum privatione, quia non dimittit; quia, ut hæc sit culpa, oportet supponere, quod ante commissam talem culpam ipse teneatur dimittere, et quod adveniens scientia statim ostendit talem obligationem, alias non peccaret non dimittens; ergo scientia ostendit beneficium non esse suum, non facit; ergo a principio non fuit suum.

36. *Non solum beneficium, sed fructus est restituendus.* — Secundus effectus, ex quo id evidentius ostenditur, est, quia tenetur iste talis restituere fructus omnes, non solum a die vitii cogniti, sed etiam a principio obtentionis beneficii, cum hac differentia, quod fructus prioris temporis tenetur restituere tantum bonæ fidei possessor, et ideo non tenetur restituere quos bona fide consumpsit, nec